

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **A K.**, státní příslušník Ukrajiny, t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, 294 21 Bělá p. Bezdězem, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2015, č. j. OAM-52/LE-BE02-BE02-PS-2015, o **povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 27. 3. 2015 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2015, č. j. OAM-52/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé – Jezové, Bělá pod Bezdězem – Jezová (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 20. 7. 2015.

Toto rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) napadá žalobce ve všech částech výroku a namítá porušení ustanovení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a ustanovení čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).

Podle žalobce žalovaný v první řadě nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu. V této souvislosti odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. 9 Azs 81/2014 a sp. zn. 5 Azs 13/2013 s tím, že žalovaný pouze v rutinní argumentaci konstatoval ohrožení veřejného pořádku cizinci, kteří podávají opakované žádosti o mezinárodní ochranu s tím, že v minulosti nerespektovali udělené správní vyhoštění. K meritu věci dodává, že dne 30. 12. 2014 podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalovaný označil jako nepřipustnou, a proto žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu, v níž současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. O odkladném účinku dosud nebylo rozhodnuto, a proto se žalobce sám a dobrovolně dostavil na oddělení pobytové kontroly Policie ČR s žádostí o prodloužení výjezdního příkazu do doby rozhodnutí soudu. Žalobce připouští, že se mylně domníval, že výjezdní příkaz je platný o den déle (do 13. 3. 2015) a dodává, že uvedené skutečnosti potvrdil jeho právní zástupce při podání vysvětlení (kopie dokladů byly založeny do spisu). Podle názoru žalobce žalovaný nehodnotil jeho chování v souhrnu, nepřihlédl k tomu, že se má možnost zdržovat na konkrétní adrese (xx). Zastupitelský úřad Ukrajiny mu nevydá bez povolení k dlouhodobému pobytu jiný doklad, než dočasný (měsíční) za účelem vycestování, protože řádný cestovní doklad by získal pouze po výjezdu z ČR, proto by mu absence dokladu neměla být přičítána k tíži. Žalobce rovněž vytýká pracovníkům Policie ČR a žalovanému, že pomíjí fakt, že je právně zastoupen, čímž porušují jeho práva na právní pomoc ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce dodává, že již při jeho zajištění dne 13. 3. 2015 byla předložena generální plná moc k zastupování žalobce jeho advokátem, avšak Policie ČR ji zcela ignorovala. Z uvedeného žalobce zpochybňuje, zda žalovaný vůbec měl k dispozici správní spis.

Závěrem žalobce namítá porušení čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva), jakož i ustanovení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu s tím, že zdůvodnění udělení maximální doby omezení svobody je nepřezkoumatelné. V této souvislosti namítá, že pokud jeho žádost o mezinárodní ochranu nebude úspěšná, lze za situace, kdy žaloba nemá odkladný účinek, jeho vycestování předpokládat dříve než za 120 dní. Žalobce má za to, že stanovení maximální délky zbavení svobody je v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, neboť znemožňuje realizaci práva na soudní přezkum, v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, č.j. 7 As 97/2012-26, podle něhož by měly správní orgány dobu zajištění stanovovat v nejvýše zhruba měsíčních intervalech. Žalobce soudu navrhuje, aby rozhodnutí žalovaného podle ustanovení § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dále také pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Výslovně souhlasí s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobcových námitek a současně s nimi vyjádřil nesouhlas s tím, že neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.

K námitkám žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců bylo vydáno v souladu s předpoklady stanovenými v § 46a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce byl zajištěn dne 13. 3. 2015 na základě rozhodnutí Policie ČR podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) – tedy dle zvláštního právního předpisu. Prohlášení o mezinárodní ochraně učinil již v ZZC dne 19. 3. 2015. Žalovaný na to (v rámci zákonné pětidenní lhůty) vydal napadené rozhodnutí, tj. v souladu s ustanovením § 46a odst. 2 zákona o azylu. Doba rozhodnutím stanovené povinnosti setrvat v ZZC nepřekračuje rámec zákonem vymezeného 120denního limitu. Rozhodnutí o konkrétní délce povinnosti setrvat v ZZC pak odráží zjištění, že žalobce doposud neuvedl azylově relevantní informace, není ochoten dobrovolně vycestovat, v minulosti mařil úřední rozhodnutí a zároveň nevlastní platný cestovní doklad. Vzhledem ke kontinuálnímu pobytu žalobce v zajišťovacím zařízení ode dne 13. 3. 2015, vycházel žalovaný ze skutečností zjištěných Policií ČR při rozhodování o jeho povinnosti v tomto zařízení. Žalovaný upřednostnil postup, kdy odkázal na informace obsažené v rozhodnutí Policie ČR, neboť nepovažoval za nezbytné je reprodukovat v textu odůvodnění v plném rozsahu. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z informací obsažených v rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání; v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS č.j. 3 Azs 24/2013-42 ze dne 5. 3. 2014 s tím, že postupoval v souladu s judikaturou a napadené rozhodnutí je zákonné a přezkoumatelné.

Žalovaný shrnul, že žalobce za dobu svého pobytu v České republice požádal o mezinárodní ochranu celkem třikrát. První rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 12. 2012 obstálo v přezkumném řízení před Krajským soudem v Praze (viz rozsudek krajského soudu ze dne 31. 7. 2014, č.j. 49 Az 3/2013-31) a kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla usnesením NSS ze dne 9. 10. 2014, č.j. 7 Azs 168/2014-35, odmítnuta. Druhou žádost podal žalobce dne 30. 12. 2014; ohledně této žádosti žalovaný řízení dne 9. 2. 2015 zastavil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u věcně a místně příslušného Městského soudu v Praze žalobu, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Třetí žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce nyní (v době jeho zajištění), kdy mu opětovně uplynula lhůta stanovená výjezdním příkazem k vycestování. Uvedené skutečnosti označil žalovaný jako doklad žalobcova nerespektování rozhodnutí zdejších orgánů, stejně jako jeho pobyt bez cestovního dokladu či víza. Žalovaný dodal, že správní vyhoštění bylo žalobci v minulosti uloženo opakovaně (což ve svém rozhodnutí popsal a zohlednil), žalobce však ani v jednom případě nevystoupal, naopak této své povinnosti se snaží vyhnout, nebo ji alespoň oddálit. Již v citovaném policejním rozhodnutí bylo konstatováno, že jednání žalobce, včetně jeho dobrovolné návštěvy Policie za účelem prodloužení výjezdního příkazu nese znaky účelovosti s cílem vyhnout se branné povinnosti v zemi své státní příslušnosti. Ze skutečností zmíněných v rozhodnutí Policie ČR o zajištění není pochyb o tom, že žalobce po ztrátě cestovního dokladu v roce 2011 žádnou iniciativu k obstarání nového cestovního

dokladu nevyvinul. Žalobce se živil nelegálními příležitostnými pracemi na stavebách. Ohledně adresy xx, bylo zjištěno, že se jedná o adresu známých, u nichž žalobce bydlí, avšak nemá zde označen zvonek ani poštovní schránku, přitom na poslední hlášené adrese v ulici xx, se více než 6 měsíců nezdržoval. Žalovaný má za to, že se jednáním žalobce zabýval dostatečnou měrou a hodnotil všechny konkrétní skutkové okolnosti. Žalovaný dodal, že dokladem žalobcova respektu k povinnostem plynoucím z právního řádu České republiky jistě není ani nelegálně vykonávaná výdělečná činnost, o níž se sám zmínil. Vzhledem k předchozímu maření rozhodnutí o správním vyhoštění žalovaný oprávněně předpokládal, že by žalobce mohl opětovně mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a opětovně nevycestovat v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. K otázce právního zastoupení žalobce shora uvedeným advokátem uvedl, že se o zastoupení dozvěděl až z výzvy krajského soudu ze dne 27. 3. 2015, podle zjištění žalovaného však plná moc udělená právnímu zástupci není součástí správního spisu. Podle žalovaného byl jeho postup zákonný, resp. netrpěl vytýkanou vadou, protože žalobce na svých právech zkrácen nebyl. Žalovaný vycházel z informací, které měl k dispozici a které jsou součástí správního spisu.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým postupem vyslovil souhlas a soud jeho konání rovněž nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 6 zákona o azylu).

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 19. 3. 2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, což je předpokladem pro zahájení řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V případě žalobce se jedná již o jeho třetí žádost, a to za situace, kdy o jeho žalobě, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2015, kterým bylo řízení z důvodu nepřipustnosti opakované žádosti zastaveno, nebylo dosud Městským soudem v Praze rozhodnuto.

Žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajským ředitelstvím hlavního města Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 13. 3. 2015, č.j. KRPA-101897-26/ČJ-2015-000022, podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn a umístěn do ZZC. Důvodem byla skutečnost, že se dne 13. 3. 2015 dostavil na oddělení Policie ČR, Krajské ředitelství hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort s žádostí o udělení výjezdního víza a kdy bylo z dostupné evidence zjištěno, že se jedná o žalobce, který se v současné době zdržuje na území ČR bez platného oprávnění k pobytu. Policie ČR zjistila, že žalobci bylo dne 25. 4. 2013 pod č.j. KRPA-148230-16/ČJ-2012-000022 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 3 let. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 5. 2013, bylo tak vykonatelné dne 1. 6. 2013. Žalobci byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a byl zařazen do evidence nežádoucích osob (s platností od 1. 6. 2013 do 1. 6. 2016). Policie ČR rovněž zjistila, že žalobci bylo uděleno správní vyhoštění již dříve, a to dne 6. 9. 2011 rozhodnutím č.j. KRPA-56762/ČJ-2011-000022 na 6 měsíců.

Podle zjištění žalovaného žalobce přicestoval na území ČR v roce 2007 s platným cestovním dokladem, na turistické vízum. Do 31. 3. 2009 zde pobýval za účelem zaměstnání, ale bez platného povolení. Minimálně od roku 2010 bez cestovního dokladu, který mu byl odcizen, byl mu vystaven náhradní doklad s platností na jeden měsíc. Žádné kroky pro získání cestovního dokladu žalobce neučinil.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval všechna výše uvedená zjištění a uzavřel, že shledal naplnění podmínek ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dodal, že se rozhodl přistoupit k zajištění na maximální dobu 120 dnů, protože správní řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu bude s vysokou pravděpodobností opětovně zastaveno. Při stanovení maximální doby zajištění přihlédl ke skutečnosti, že žalobce nemá platný cestovní doklad, není ochoten z území ČR vycestovat, a že opakovaně mařil rozhodnutí policie i správního orgánu ohledně povinnosti vycestovat z ČR a ohledně nezjištění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy má každý právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem:

- a) zákonné uvěznění po odsouzení příslušným soudem;
- b) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby proto, že se nepodrobila rozhodnutí vydanému soudem podle zákona, nebo proto, aby bylo zaručeno splnění povinnosti stanovené zákonem;
- c) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby za účelem předvedení před příslušný soudní orgán pro důvodné podezření ze spáchání trestného činu nebo jsou-li oprávněné

důvody k domněnce, že je nutné zabránit jí ve spáchání trestného činu nebo v útěku po jeho spáchání;

d) jiné zbavení svobody nezletilého na základě zákonného rozhodnutí pro účely výchovného dohledu nebo jeho zákonné zbavení svobody pro účely jeho předvedení před příslušný orgán;

e) zákonné držení osob, aby se zabránilo šíření nakažlivé nemoci, nebo osob duševně nemocných, alkoholiků, narkomanů nebo tuláků;

f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.

Žalobce v žalobě předně brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS. Soud se proto nejprve zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR a jeho délku, na celkem dvě uložená správní vyhoštění, která nerespektoval, na skutečnost, že žalobce nemá žádný cestovní pas. Navíc v situaci, kdy ještě nebylo rozhodnuto o jeho druhé žalobě proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zastaveno řízení o jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, požádal o udělení mezinárodní ochrany znovu, tj. potřetí. Podle žalovaného by propuštění žalobce ze ZZC bez omezení jeho svobody mohlo ohrozit veřejný pořádek, protože u žalobce lze předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu této země.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace jako v posuzovaném případě, tj. kdy byl žalobce dokonce dvakrát správně vyhoštěn, toto správní vyhoštění nerespektoval, navíc znovu (již potřetí) podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ve snaze vyhnout se vycestování, pak je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku spočívající v nerespektování norem právního řádu ČR a narušení zájmu společnosti. K tomu je nutno dodat, že shora uvedený závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spise.

Soud dále konstatuje, že žalovaný zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce, kterými – jak plyne z judikatury NSS – se správní orgán, který rozhoduje o povinnosti setrvat v ZZC, musí zabývat. Podle názoru soudu v tomto případě není pochyb o tom, že žalobce nemá na území ČR stálou adresu (resp. žalobce se snad zdržoval u přátel na adrese xx, avšak doručování písemných zásilek bylo vyloučeno – žalobce neměl poštovní schránku). Z uvedeného není pochyb o tom, že žalobcem zmiňovaná adresa nevyznívá v jeho prospěch, jak se domnívá, naopak je zřejmé, že na adrese, kde byl naposled hlášen, se více než půl roku nezdržuje. Na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nemá zde ani bližší vazby k osobám české státní příslušnosti, na území ČR se ani nenacházejí osoby, ke kterým by měl žalobce vyživovací povinnost. Z výše uvedené rekapitulace skutečností, které byly jednoznačným podkladem pro právní úvahu žalovaného, není vystavěné odůvodnění napadeného rozhodnutí vadné, naopak je sice stručné (což je ale logické a akceptovatelné, jde-li o správní rozhodnutí, jež má být vydáno v krátké lhůtě), avšak podstatné je, že se jedná o odůvodnění výstižné a přezkoumatelné.

Pochybení správního orgánu nelze spatřovat ani v tom, že v rámci správního uvážení, jehož meze nepřekročil, podřadil jednání žalobce pod pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“. Žalovaný vycházel při svých úvahách vedoucích k vydání žalobou napadeného rozhodnutí z informací k žalobci soustředěných v rámci řízení vedeného Policií ČR o zajištění žalobce, které si opatřil v souladu s § 87 odst. 1 zákona o azylu. Převzetí informací z předchozího řízení o zajištění žalobce nelze kvalifikovat jako porušení zákona, které by mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Nelze přehlédnout, že mezi vydáním rozhodnutí o zajištění žalobce a vydáním napadeného rozhodnutí uplynuly pouhé tři dny. V jejich průběhu však nemohlo dojít k žádným novým skutečnostem rozhodným pro řízení. K porušení správního řádu tak nedošlo. Jednání žalobce pak s ohledem na okolnosti případu vyhodnotil jako rozporné s pobytovým režimem stanoveným v zákoně o pobytu cizinců. Je zjevné, že žalobce nemá na území České republiky, resp. za území členských států EU oprávnění k pobytu. Toto chování žalobce lze nepochybně považovat za nebezpečí pro veřejný pořádek.

Pokud žalobce brojí proti stanovení maximální délky doby, po kterou je povinen setrvat v ZZC, kterou považuje za nepřiměřenou a bez náležitého odůvodnění, pak krajský soud k této otázce opakovaně odkazuje na závěr vyslovený NSS (konkrétně např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014 – 45), v němž konstatoval, že „*nic v napadeném rozhodnutí ani ve spisech nevyvolává pochybnost o tom, že žalovaný překročil nebo dokonce zneužil meze správního uvážení ve smyslu rozsudku č. j. 3 Azs 24/2013-42*“ a dále pokračoval, že „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých rozhodl o povinnosti žalobce setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, a vzhledem ke všem těmto uvedeným okolnostem (včetně absence platných dokladů, jež je třeba nejprve obstarat) dospěl k závěru o nutnosti vyslovit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v maximální možné zákonné délce. Stanovená délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není odůvodněna toliko závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, nýbrž specifickými skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozsudku (arg. „vzhledem k výše*

uvedenému“). Nejvyšší správní soud proto nemá žádnou pochybnost o tom, že stanovená, byť podle zákona maximální délka povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců odpovídá též požadavkům subsidiarity a přiměřenosti, jaké na zásah do práva na osobní svobodu klade čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (srov. rozsudek ESLP ze dne 27. listopadu 2008 *Rashed proti České republice*, stížnost č. 298/07, bod 68; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 29. ledna 2008 ve věci *Saadi proti Velké Británii*, stížnost č. 13229/03, bod 79). K těmto závěrům ostatně dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku; na jeho závěry proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.“ Podle názoru krajského soudu lze uvedené závěry NSS plně aplikovat i na nyní projednávanou věc. Soud z nich proto bez dalšího vychází a konstatuje, že žalovaný vystavěl úvahu o maximální délce doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v ZZC, na konkrétních a specifických okolnostech daného případu, jež plynou z kontextu napadeného rozhodnutí. Zejména přihlédl k nelegálnímu pobytu žalobce, dále k tomu, že od roku 2011 neučinil žádné kroky k legalizaci pobytu (či k opětovnému získání cestovního pasu), a že naopak vědomě a svévolně porušoval právní řád ČR, když nedbal dvou předchozích uložení správních vyhoštění a nevyčkal ani rozhodnutí městského soudu o předchozí žalobě. Za této situace rovněž soud vnímá další konání žalobce (tj. dobrovolnou návštěvu Policie za účelem prodloužení výjezdního příkazu, jakož i novou žádost o udělení mezinárodní ochrany) jako ryze účelové, vedené za účelem vyhnutí se nuceného vycestování. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně přihlédl také k osobním a rodinným poměrům, jakož i k celkové životní situaci žalobce. Za této situace krajský soud se stanovením maximální možné doby zajištění souhlasí již proto, že dosavadní způsob chování žalobce na území ČR nedává záruku, že by byl ochoten dobrovolně upustit od popsání způsobu chování na území ČR, jež představuje porušování zájmu státu na dodržování veřejného pořádku, a podřídít se pravidlům nastaveným zákonem o pobytu cizinců a zákonem o azylu.

Vzhledem k tomu, že z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že právě všechny výše zjištěné okolnosti byly podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí, v němž se žalovaný dostatečně zabýval všemi zjištěnými okolnostmi, na podkladě uvedeného pak žalobce zbavil jeho osobní svobody v maximální době, tj. na 120 dnů, nesdílí soud názor žalobce, že by správní orgán zneužil správní uvážení nebo snad překročil jeho meze. Okolnost, že žalobce neakceptoval právní řád ČR, byla v jeho případě více než dostatečně prokázána, a právě za této situace žalovaný zcela správně užil ústavně konformní čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a rozhodl o zbavení (osobní) svobody žalobce. Z napadeného rozhodnutí rovněž plyne, jaké konkrétní a specifické okolnosti byly důvodem vydaného rozhodnutí. Námitky žalobce zpochybňující dostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí proto neobstály.

V otázce právního zastoupení žalobce výše uvedeným advokátem, dospěl krajský soud k závěru, že žalobce neměl při zajištění dne **13. 3. 2015** žádnou „generální plnou moc“ u sebe, protože ani v seznamu dočasně odebraných dokladů, věcí a finančních prostředků se taková listina neobjevuje. Navíc se žalobou v předmětné věci ani zmíněná plná moc (byť ve fotokopii) doložena nebyla, plnou moc udělenou žalobcem dne **30. 3. 2015** předložil zástupce

žalobce až na výzvu soudu – konkrétně dne 10. 4. 2015. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. dubna 2015

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 15. 4. 2015 [§ 49 odst. 11 a § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní]

Za správnost vyhotovení: Vlasáková